

סרטים

ברגמן קטן

חלומות (תכלת, תל-אביב; שבדיה) היא יצירה ברגמנית, שנצרה לפני שי ברגמן הפך גאון הור. זהו סרט נפלא, העוסק במציאות ובחלום המצויים זה ליד זה, וקשורים זה בזה. סוזאנה (אווה דאלבק) היא בעלת סטור דיו לצילום. היא אשה קשוחה, חזקה, המנהלת ביד קשה את העסק שלה. מחוץ למקצועה היא מאוהבת אהבה נואשת ב' אדם נשוי, דוריס (האריט אנדרסן) היא דוגמנית צעירה, יפה וקלת-דעת, החולמת על קריירה מזהירה, שמלות, חשיטים יפים, ורבה עם ידידה, הסטודנט הצעיר. שתי הנשים נוסעות ליוז'צילומים בעיר גטבורג, ושם הן נפגשות כל אחת עם חלומה. הדוגמנית הצעירה פוגשת קונסול זקן ועשיר, המעטיר עליה שמלות ותכשיטים. בעלת הסטודיו פוגשת את אוהבה, ומבלה איתו אחר-צהריים חלומי.

הנשים המפריעות. שתי הפגישות של שתי הנשים מסתיימות כשהדמויות המסמלות את השגרה המציאותית בחיי הגברים מתערבות ומפרידות ביניהם. ב' שעה שהדוגמנית והקונסול שותים שמפ' ניה, נכנסת בתו של הזקן ומחזירה אותו

הסרט שופע קטעים קצרים, המביעים ב' שניות את מה שאפשר היה לאמר במשך שנים.

ברגמן אינו בא להטיף כאן משהו. אין הוא מנסה להוכיח את אפסותו של החלום לעומת המציאות, או את אפסותה של המציאות לעומת החלום.

הוא, פשוט, מראה את שני המצבים ואת האנשים הנמצאים בתוכם. הקונסול הזקן, שלא הצליח לקיים יחסים עם בתו או עם אשתו שהשתנעה, אינו מצליח לקיים יחסים עם הדוגמנית הצעירה בה הוא נאחו ליום אחד, במין רצון חסרת-תקווה לחזור אחריה.

הוא נוכח, מהר מאוד, בחוסר-הטעם שבנסיון זה, ומתייסר עליו עוד בטרם נגמר. הוא לא מסוגל, בעצם, ליהנות מ' החלום שלו, כשם שלא מסוגל היה ליהנות מהמציאות שלו.

הדוגמנית הצעירה, לעומתו, שכל חייה הם מין חלום צבעוני, עליו וקליל, נהנית מהחלום כמו שהיא נהנית מהחיים, וחוזרת ממנו אליהם ביתר כוח וביתר התלהבות.

דרך העיניים. אישה-העסקים, העומד בפני פשיטת-רגל, נכשל גם בחיי-המשפחה שלו, שהוא מקבל אותם כמו שהם, מבלי לנסות לשנות אותם, וגם בנסיון הבריחה שלו, שנכשל משום שהוא לא היה מסוגל להיחלף בו ולהתמכר אליו.

שתי העלילות של הסרט שזורות ה' אחת בשנייה, בצורה חלקה ומקצועית. הן מאירות, מבהירות ומשפיעות האחת על השנייה. השחקנים כולם, ובעיקר שתי ה' נשים, משחקים בצורה שלא תיאמן. הם מקרינים את עמקי הנשמה שלהם, דרך העיניים, הפנים והגוף, אל המסך ואל הצופה.

ברגמן יצר אומנם יצירות גדולות מזו, אבל גם היצירות הקטנות שלו חשובות ומעניינות יותר מרוב היצירות המוצגות על מסכי-הקולנוע בארץ.

לשם מה דרוש ש"ב?

גולדפינגר (אופיר, תל-אביב; ארצות-הברית) עוד לא ידוע איך יגיבו המבקרים בארץ על גיימס בונד מספר שלוש. המבקרים בחוץ-לארץ הרימו בפניו את ידיהם. אחד מהם, מבקרו של השבועון הצרפתי 'לאקספרס' כותב: "כל אדם ל' מעלה מגיל 13, שיימצא בעת הקרנת גולד-פינגר כשהוא נהנה, י'עצר, יועמד לדין ויישפט בעוון אינפנטיליזם, דביליות רוח' נית וטימטום."

אם יועבר אי-פעם חוק כזה, אקבל אנכי עשרים שנה. לא איכפת לי. נהיה שם מיליונים. לא יידעו איפה לשים אות' נה, ושנית, גיימס בונד יכרא ויוציא אותו משם ביד אחת."

טראנס יאנג, במאי שני הגיימס בונדים הראשונים, טוען שהוא לא יכול להביך, בשום אופן, מה מצאו האינטלקטואלים בגיימס בונד, ומדוע גראהם גריין, ס. ס. אליוט וג'ון קנדי קראו את ספריו של יאן פלמינג בנשימה עצורה. מה הם מצאו בו?

לצחוק מן המרגלים, רוג'ה ויאן, אחד מסופריה החשובים של צרפת, הספיק, לפני מותו, לראות את גולדפינגר ולהסביר לקהל מה הוא מצא בו: "מדוע כל כך קל לי להבין את גולדפינגר, ללכת לראות את הסרט, לחזור ולראות אותו, וליהנות ממנו הנאה גדולה? יש לזה הסבר שוט, והוא שמאו שלושים שנה ויותר מבלי בלים לי את המוח עם השירויות-החשאיים, עם האינטליגנס סרוויס, הגה-הא, האף-בייאי, המישרד השני הצרפתי, מעשי הגבורה של הסוכנים החשאיים שלהם, ה' קרבה שלהם, הגבורה שלהם, פעולות ה' ספורט והאהבה שלהם.

"כל זה מעולם לא נראה לי רציני. קרה לי אפילו לשאול את עצמי אם ה' שירות החשאי קיים, בכלל, ואם כן או בשביל מה? הרי כל מה שנעשה בצבאות הגדולים, ידוע ונהיר לכל אדם ב'רדעת. אבל לא סמכתי על ההרגשה ועל ה' הגיון שלי. אמרתי לעצמי: אם מבינוים כל כך הרבה כסף בשביל הסוכנים ה' חשאיים, ובשביל הספרים והסרטים המפ' רים את פעולותיהם, בתדאי יש לזה סיבה. אחרי גולדפינגר מותר לנו, סוף סוף, לצחוק ללא חשש. להתפעק מצחוק. ה' מעבר מהסרגי לבורלסקי בוצע, סוף-סוף, אני אפילו חושב שאחרי גולדפינגר יהיה משפט רוזנברג בלתי-אפשרי. הציבור, לפ' חת, יסתכל על זה בצורה חדשה, אחרת.

נטאלי ווד

אהבה עם בית-חרושת

ל'מקומו'. בשעה שבעלת הסטודיו נמצאת עם אוהבה, בחורה שבמלון, נכנסת לשם אשתו, ומחזירה אותו לביתו ולילדיו.

ברגמן אינו מספר סיפור. הוא מצלם אותה, מחטט בתוכו ובגיבורים החיים בו, עד לעמקי נשמתם. בקטע פתיחה אילם הוא מציג את גיבוריו על אופיים ועל כל מה שמתחלל בתוכם, ללא מילה אחת.

תוך כדי נסיעה ברכבת, בצילומים של חלון פתוח, שלטי-אזרחיה וגשם, הוא ממצה את היואש של האשה המאוהבת. ובמלון, כשהיא נפגשת עם אוהבה הנשוי, הוא חושף בדקות גאונות את מה שמתרחש בין שני אנשים זרים ולא זרים זה לזה.

רכבת השדים. המצלמה העוקבת אחרי הדוגמנית והקונסול הזקן דרך חלון-נתי-הראוה, כשהשמלות מפרידות בינה לבין שני אנשים זרים ולא זרים זה לזה.

המצלמה העוקבת אחרי הדוגמנית והקונסול הזקן דרך חלון-נתי-הראוה, כשהשמלות מפרידות בינה לבין שני אנשים זרים ולא זרים זה לזה. נפחד והנערה הצהלת ברכבת-השדים בלו' נה פארק; הזקן החוזר לבדידותו ליד החלון הגבוה, לאחר שבתו הלכה -

ג'יון פונדה וז'אן-קלוד בריאלי ב'המעגל'

אהבה בטרט נע

הגנבות. יודע-דבר אומרים שהם יצטרכו לעשות את זה, משום שאת הגניבה ביצעו הסוכנים החשאיים של המדינות הערביות, והם עשו את זה מסיבות פוליטיות, או כדי לברר סוף-סוף את האמת על מאור' עות תשי"ח. אם כל זה קרה, באמת, בחיים, או אפשר היה לצפות מהם שיהיו קצת יותר מקוריים. ● כששחקן מציג את עצמו בפניו, כדי לקבל תפקיד מסוים, אומר **איליה קאזאן**, אני מבקש ממנו להגיד רק שני משפטים: אני אוהב אותך, ו'אני מאמין באלוהים'. מי שיכול להגיד כהוגן את שני המשפטים הללו, יכול לשחק כל דבר שבעולם. ● **זיטור'ני גסמן** עובר לצד השני של המצלמה הוא עומד לבנים סרט בשם ציפיה. לפי רומן של ויללוגנה. ● בהקפסה הוא נכונה, עוד סרט על גברים הזרמים זה ושותיהם, ניתן ל'פיתר סלרס' תפקיד קטן של אחד הבעלים המרמים. אבל ככל שההסרטה נמשכת, גדל החלק שלו. הוא בולע לאט-לאט את כל התפקידים שם. אומרים שבסוף הוא יבלע גם את הבמאי. כבר זמן יס לו יומרות בשטה הזה. ● חיי-האהבה של **נטאלי ווד** מת' נהלים כסדרם, הפעם עם אחד בשם **לארי סלה בראוניק**. היא טוענת שהיא האהבה הכי גדולה שהיתה לה בימים האחרונים, ובלי אהבה אני לא יכולה לחיות. אני לא יכולה להגשים את עצמי ולא יכולה לעבוד. היא טוענת שהיא האהבה הכי גדולה שהיתה לו בחודשים האחרונים. אבל 'הייתי מעדיף כל עתה צנועה אחרת, על בית-החרושת לסרטים שאני מסתובב איתו בתקופה האחרונה. ● סיפרה של כריסטיין דה'ריבור, הסוג' נים, מתכוונן להפוך לסרט. תפקיד הסול' טן הוצע ל**לאיב מונטן**. הוא היסס, ולא ידע אם לקבל אותו או לא. ניסו לפתור אותו, והציעו לו, ככת'ונג, את הסולטנית **ג'ינה לולוברג'יירה**. עם פיתוי כזה כבר כדאי לו יוהר לצאת לנסייה. ● המפיק **ראול לוי**, אשר שהה לאחרונה ב' ארץ, הציע תפקידים קולנועיים בסרטים שלו לכל הנערות הישראליות. הוא מחפש בחורה שתוכל לשחק את **סופיה לורן** בסרט על חייה של סופיה לורן, אבל לורן שהוא לא מוצא, הוא יסתפק אולי בחייה של **מאריה קאלאס**. הוא לא יודע עוד איזה שחקנית תוכל לשחק אותה, אבל הוא חושב שסופיה לורן יכולה להיות מתאימה. בינתיים התחילה הקאלאס עצמה בקאריירה קולנועית, מתעתדת ליהפך כוכבת גדולה. ● החיים נוסח איטליה עומדים להסתים ברצת. הרצח יקרא, כמובן, רצח נוסח איטליה, ובתפקיד ראשי תשתתף גם **אני ג'ירארדו**.

"תארו לכם שמחסי-הזהב האמריקאים כפורט נוקס הותקפו על-ידי להק מטוסים, המוטס בידיתן של נערות צעירות, בבגדי' ים שחורים. הן נפורות בחיך נשי מפתה גז מיוחד, שמרדים את כל הצבא האמרי' קאי. הפצצה האטומית מוחזקת במוזדה, ולא משמשת שוב לשחיטת האוכלוסיה, אלא להשמדת כל הזהב של ארצות-הברית לתקופת זמן מסוימת, שתאפשר לאנשים שיש בידיהם זהב להתעשר בעקבות עליית הערך שלו.

"גיימס בונד, מפספס כמעט את כל מכותיו, בחורה אחת נמצחת אותו בג'ודו ואם בחורה שנייה, בעלת חזה גדול נוסח הפל'יבו, מצילה אותו בסוף (ואת אמרי' קה יחד איתו) זה לא בגלל זה שהוא סרוך, או סופרמן או הגבריות בהתגל' מותה. הוא מודה בה ל'עצמו ואומר: היא סובלת, כנראה, מתסביך אמהות."

"לא חשוב מי בדיוק הפך את הסיפור הגיימס בונדי לבורלסקה - הבמאי ה' חדש (גי המילטון), המפיק ולצמן, או השחקן שין קונרי, הכתנהג כמעט כמו ביבה. מה שחשוב הוא שהם כולם מגלים לנו שבשנת 1964 האש-העליון אינו יכול להיות אלא דמות היתולית."

חוזר חלילה

המעגל 1965 (מקסיס, תל-אביב) הוא סיפורו הישן של ארתור שניצ'לר, העולה על הבד בפעם השנייה - הפעם על ידי רוג'ה ויאן, בצורה צבעונית, ויקרה מאוד, כפי הנראה.

מארי דיבואה, הזונה, מבלה עם חייל צעיר, המוצא מאיחר יותר, את אנה קארינה. שמגיעה עוד יותר מאוחר אל מיטתו של ז'אן קלוד בריאלי, העובר ממנה לזרועותיה של ג'יין פונדה, הפעם במיטה אחרת, כי הוא עבר דירה בינתיים.

ג'יין פונדה משוחחת עם בעלה בעלה משוחח עם קת'רין ספאק וכן הלאה, וכן הלאה, עד שהמעגל חוזר אל הזונה ה' קטנה. הסוף טוב, הכל טוב.

יומן החדשות

לא ברור אם יוצרי הטל צל ענק החליטו לעשות סרט חדש על הרפתקות הסרט הישן שלהם, או שהם עוסקים עדיין ב' פרסומות לסרטם הישן. הם פירסמו, בכל אופן, שגנבו מהם סליל של סרט בשתי של 100 אלף דולאר. הם חושבים שהגנ' בים יציעו להם את הסליל תמורת כופר מתאים. אם לא, יצטרכו **קירק דוגלאס** וכל חבריו האלופים לחזור לרומא ו' לישראל כדי לבצע שוב את הסצינות